

Baht Rüzgarları

– F.TÜRKDOĞAN · 02 Mart 2011

Huzursuzca kıvılcıdı; oturduğu koltukta, uyuşan bacaklarını altına almak istedi acemice beceremedi. Gri dumanlar eşliğinde uzaktan gelen darbuka sesini; kınasında söylenen manilere eşlik eden tınılara benzetti, kınalı ellerini yumruk yaptı gayriihtiyari... 13'ünde 40'lık kocaya nikahlandığı gün atın üzerinde horlanıp, itilip/kakılacağı eve giderken içini çeke, çeke ağladığını anımsadı birden... Yüzünü buruşturdu istemdişi... Ne yaygara kopartıyorlardı davarlar bu akşam... Yeni temizlemişti oysa damlarını, yeni vermişti önlerine alaflarını...

Aile büyükleri yavaş yavaş dönüşü olmayan meçhule gittiğinde ne çok ağlamıştı bahtsızlığına...

Ayağıma tez olmalıyım daha çamaşır yuğmaya gideceğim dereye...

Hamurda mayaya gelemedi, yetişmeyecek öğlen sofrasına...

Harman yerine kim götürecektir heybeye koyduğum bir bakraç aşısı, bir çıkın pideyi...

Kaynanasının ağrıdan inleyen sesini duydu hafiften, kulak kabattı ünlerse duymam diye..

Sızıldayan kemiklerinin çıkarttığı çıtırtıları hissetti soğumuş yüreğinde...

Analık işte diyen kapı bir komşusunun hafifçe homurdanması çalındı kulağına, zülüflerini inatla yemenisinin içine sokarken...

Böğrüne saplanan ağrıyla uyandı serçe ürkekliliğiyle hafif uykusundan, yediği sumsuğun acısı köz gibi dağladı kimsesiz yüreğini...

Dölsüz gelin, netameli gelin, kuruttun odumuzu/ocağımızı, boynunu büktün yiğidimin...

Boğazın derin maviliklerini döverek geçen demir yığınının tiz sesini duyduğunda anımsadı, tek erkek kardeşini askere uğurladıkları günü... Elindeki mendili salladı uzun, uzun kaybolan kara trenin arkasından...

Anasının sükunetine aşına; köpek gibi tekme yediği an canlandı gözünde, bir türkünün sesi gibiydi anasının sözleri kulaklarında yankılandı sessizce...

İç tıksık tıksık çeyiz eşyası ile dolu sandığını açtığında; çatlak dudaklarından yanık bir türkü yükseldi...

"Yarım İstanbul'u mesken mi tuttun?"

Gördün güzelleri beni unuttun."

Sandıkla özleşti kendisini; hem kilitli, hem içi dolu, hemde üstü yığılı, yorgun ve bitkin...

Nadasa bırakılan tarlalar gibi çorak ve taşlıydı...

Çürük, paslı teneke tadında anılar hücum etti feri kaçmış, gözpınarları kurumuş gözlerine...

Şarkılardan bir fal tutarken bir şarkı düştü zihninin adım atılmayan büklümlerine;

"Bütün kuşlar vefasız,

Mevsim artık sonbahar."

Gözlerini sıkı sıkıya yumdu, kuyunun nemli, soğuk duvarları üzerine geliyordu heyula gibi... Sessiz çığılıkları yankılandı, kimsenin duyamadığı... Üzerine düşen gölgenin yüzü, tüm renklerin kör olduğu

kuytularda sersefil düşler gördürdü minik yüreğe... Giydiği şalvarı suyun içinde balon gibi ürülmüş, hayatla bağlarını koparmaya hazırlanan yüreği diri tutmuştu. Kulağından gelen birkaç damla kan, yaşam boyunca süzecekti filtreden güzel, çirkin tüm sedaları...

Başını eğdi hızlıca; ansızın gelecek upuzun sopadan çekinip... Solgun nefesini kattı korkusuna hız edememişti verilen sureyi... Çalının dibindeki sarı benizli günebakan gibi betibenzi atıp, gözlerine far tutulmuş yavru tavşan misali kalakaldı çarnaçar...

Hüzün pişirdi kızgın, kırgın, yorgun, darbeli yüreğinde... Hasretin ayaza çalan rengi kuşattı etrafını... Abasıyla öküz gütmeye gittiklerinde, ceviz kınası yakıp ellerine telli/duvaklı gelin olmayı düşleyip türkü çığdırdıklarını anımsadı puslar içinde;

"Yüksek, yüksek tepelere ev yapmasınlar

Aşrı, aşrı memlekete kız vermesinler."

Birden kahkahalar attı, hızla geçti haşhaş tarlasındaki nazenin gelincikleri çiğneyerek... Kim önce bulacaktı kara trenin yolcuları tarafından kendilerine atılan konserve bezelye kutularını... Yediği teneke içindeki bezelye taneleri ağızdaymış gibi çiğnedi olmayan dişleriyle... Kana, kana su içti üzerine buz gibi pınarın gözünden...

Pencereye vuran akşam güneşi fukaranın nafakası gibi gözüne değdi; sırası sofrada öküzden sonra gelen Elif Nine'nin...

Gün akşama devrederken nöbetini, damların üzerinde ki kızılılıkta küstahça gülüşler eşliğinde, kanat çırpan yaralı bir kuş gibi hissetti pırpır eden yüreğini...

Başak tarlalarına doğru seğirtti özgürce; havalandırdı tüm kuşları, rüzgar homurdandı...

Acılarla oynaşmayı henüz tatmamışken taze yüreği, tufan hikayeleri duymamışken pas tutmuş kulağı, kırık/dökük anıları görmemişken ahu gözleri, badem ağzından döküldü şu duyamayacağımız fısıltılarla;

"Elif dedim,kız dedim,

Kız ben sana ne dedim.

Kuş kanadı kalem olsa,

Yazılmaz senin derdin."

İnsanlık çökerken; iki mavi inci tanesi düştü ellerinde hızla çoğalan benlerinin üzerine...

Karamsar bir gecenin finaline doğru, bildirki hurmaları sayarak yavaşça yorgun yüreğini, kuş kanatlarına yükleyip; yükseldi... Yükseldi... Uykuya daldı...